



Vaders Warschau werd steeds benauwder.  
Dag in, dag uit trokken lange colonnes  
mensen het getto binnen. Alle Joden uit heel  
Warschau, de buitenwijken en de dorpen  
rondom de stad werden 'herplaatst', zoals de  
Duitsers het uitdrukten. Binnen deze muren.

Vaak ging ik aan de poort staan om hen te  
bekijken. Ik weet niet waarom. De mistroostige  
figuren maakten me kwaad. Hun hele hebben  
en houden hadden ze op een kar gestapeld, in  
een koffer gepropt. Ze sloften en keken naar de  
grond. Hun kleren fladderden rond hun lichaam  
als bij vogelverschrikkers. Een melkhandelaar  
van buiten de stad dreef zijn koe voor zich uit.



Eindeloos lange rijen mensen, karren en  
zelfgebouwde voertuigjes volgestouwd met huisraad,  
hulende kinderen, zieke en oude mensen.  
Overal voelde je de nieuwelingen toestromen.  
Ze zochten een plek om te wonen.  
Een kamer, een kelder, een stuk van een zolder.  
Een droog plekje tussen het puin van een  
gebombardeerd huis.  
Als vuil water stroomden ze de mond en neusgaten  
van het getto binnen.  
Tot we niet meer zouden kunnen ademen.

